

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.532 van 3 maart 2025
in de zaak A. 238.971/VII-42.010**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 april 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 286.637 van 27 maart 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.437 van 9 juni 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna cassatieprocedurebesluit).

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. In haar met een brief van 30 mei 2024 ingediend verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord, neemt verzoekster met verwijzing naar artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit “een schriftelijke verantwoording” op, waarin zij voor elk middel repliceert op het auditorsverslag.

4. Artikel 29, derde lid, van het koninklijk besluit van 21 juli 2023 ‘tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat dit besluit, waarmee in artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit onder meer wordt voorzien in een “schriftelijke verantwoording” bij een verzoek om te worden gehoord, van toepassing is op de beroepen en vorderingen die bij de Raad van State worden ingediend vanaf 1 september 2023. Vermits het voorliggende cassatieberoep is ingesteld op 26 april 2023, kan verzoekster zich niet beroepen op het aldus gewijzigde artikel 18.

Daarenboven heeft de door verzoekster bedoelde “schriftelijke verantwoording” enkel betrekking op de in artikel 18, §1, tweede lid, van het cassatieprocedurebesluit bedoelde situatie waarin een verzoeker niet heeft gevraagd om de voortzetting van de procedure, hetgeen verzoekster te dezen net wel heeft gedaan.

5. Het cassatieprocedurebesluit, in de versie die van toepassing is op de voorliggende zaak, voorziet niet in de mogelijkheid van een schriftelijke repliek na de kennisgeving van het auditorsverslag. Verzoeksters brief van 30 mei 2024 wordt slechts als procedurestuk aanvaard voor zover hierin overeenkomstig artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit wordt verzocht om de procedure voort te zetten teneinde te worden gehoord. Voor zover het stuk een schriftelijke voorbereiding bevat van de mondelinge uiteenzetting op de terechtzitting, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

IV. Feiten

6. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster op 19 maart 2021 een (zesde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) heeft ingediend. Met een beslissing van 19 oktober 2022

verklaart de verwerende partij die aanvraag onontvankelijk (hierna: eerste aanvankelijk bestreden beslissing). Eveneens op 19 oktober 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: tweede aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 22 november 2022 tegen de beide voormelde beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 maart 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 149 van de Grondwet.

8. Verzoekster voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad van State als cassatierechter kan nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op de aanvankelijk bestreden beslissingen al dan niet de inhoud van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Verzoekster had in haar verblijfsaanvraag laten gelden dat zij niet zonder begeleiding naar Rusland kon gaan omwille van haar depressie en omdat het in Rusland te gevaarlijk is voor een vrouw alleen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoekster volgens de eerste aanvankelijk bestreden beslissing niet zonder begeleiding naar

Rusland hoeft te gaan omdat haar oudste zoon, die niet bij haar inwoont, onwettig in België verblijft vermits ook diens aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geweigerd en hij bijgevolg verzoekster kan vergezellen. Volgens het bestreden arrest is die beslissing niet onjuist vermits uit verzoeksters betoog niet kan worden afgeleid dat haar zoon ten tijde van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing of actueel zou beschikken over de nodige verblijfsdocumenten. Verzoekster heeft in haar annulatieberoep aangevoerd dat de beslissing over haar zoon niet definitief was. Het volstaat volgens haar niet te stellen dat haar zoon haar “kan” vergezellen om te weten of zij al dan niet alleen zal (moeten) gaan. Er moet geweten zijn of de zoon al dan niet bereid is haar te vergezellen en dat is geenszins het geval, minstens niet bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, vermits de mening van verzoeksters zoon daarover niet bekend was. Verzoekster besluit dat de eerste rechter, door te beslissen dat verzoeksters zoon haar “kan” vergezellen, zonder dat daarover enige zekerheid bestaat, onterecht oordeelt dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing beantwoordt aan de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en dat de eerste rechter aldus zijn wettigheidscontrole onjuist heeft toegepast.

9. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel aan dat zij in haar annulatieberoep heeft laten gelden dat een administratieve beslissing niet kan steunen op een andere administratieve beslissing wanneer deze laatste niet definitief is en dat de beslissing betreffende verzoeksters zoon op dezelfde dag is genomen als de eerste aanvankelijk bestreden beslissing, zodat de beslissing over de zoon nog niet definitief was. Volgens verzoekster vormt de motivering in punt 2.1.[3] van het bestreden arrest of elders in dat arrest geen antwoord op die kritiek, zodat zij artikel 149 van de Grondwet geschonden acht.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt met betrekking tot het eerste middelonderdeel toe dat zij inroept dat de eerste rechter de materiële motiveringsplicht verkeerd heeft toegepast en ze daardoor heeft geschonden.

Beoordeling

Eerste onderdeel van het eerste middel

11. Verzoeksters kritiek heeft betrekking op de volgende overwegingen in het bestreden arrest:

“2.1.3. Daargelaten of de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters zoon al dan niet definitief of betekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat het niet onjuist is om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan vergezellen naar haar land van herkomst. Uit verzoeksters betoog kan immers niet worden afgeleid dat haar zoon – zowel bij het nemen van de bestreden beslissing als actueel – zou beschikken over de nodige verblijfsdocumenten om op het grondgebied te mogen verblijven.”

12. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen zou hebben geschonden, zonder dat de Raad voor State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of die beslissing al dan niet is gesteund op een correcte feitenvinding en of ze al dan niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Volgens verzoekster mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet beperken tot de opmerking dat het niet onjuist is in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing vast te stellen dat verzoeksters zoon haar “kan” vergezellen naar Rusland, terwijl de mening van die zoon niet bekend was en er dus geen zekerheid was. Door die beoordeling te betwisten, vraagt verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

Tweede onderdeel van het eerste middel

13. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Verzoekster heeft in haar annulatieberoep met verwijzing naar een arrest van de Raad van State laten gelden dat de beslissing tot weigering van verblijf in hoofde van haar oudste zoon niet definitief was en dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing er daarom niet op zou mogen worden gesteund. Uit de *supra* in punt 11 geciteerde overweging met de zinsnede “[d]aargelaten of de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters zoon al dan niet definitief was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing”, volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het al dan niet definitieve karakter van die beslissing niet relevant acht en verzoeksters kritiek verwerpt omdat alleszins niet blijkt dat haar zoon over Belgische verblijfsdocumenten beschikt. Verzoeksters kritiek is derhalve gericht tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Daarenboven vormt de verwijzing door een verzoeker naar bepaalde rechtspraak slechts de argumentatie betreffende de kritiek dat een bepaling of een beginsel zou zijn geschonden, maar vormt ze geen afzonderlijk middel of middelonderdeel dat als dusdanig zou moeten worden beantwoord.

Conclusie

14. Het eerste middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet. Verzoekster verwijst naar de punten 2.2.1 en 2.2.2 van het bestreden arrest en naar de attesten van psychiater D. en dokter H. Zij heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar “de twee medische attesten” en dus ook naar het attest van de psychiater waaruit blijkt dat zij niet naar Rusland kan reizen. Bijgevolg heeft verzoekster het motief uit de eerste aanvankelijk bestreden beslissing bekritiseerd dat zij niet aantoont niet naar Rusland te kunnen reizen. Volgens verzoekster negeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit attest volledig. Met de beoordeling dat de verwerende partij in haar beslissing terecht aanneemt dat verzoekster wel naar Rusland kan reizen, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op de stelling in het middel dat uit het attest van psychiater D. volgt dat verzoekster dat niet kan, en dat uit het attest van dokter H. overigens blijkt dat dit op het ogenblik van de beslissing van de verwerende partij nog steeds het geval was.

16. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij benadrukt dat het gaat om een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht en zij voegt toe dat de vermelding van het attest van psychiater D. in het bestreden arrest niet volstaat en dat de eerste rechter moet motiveren waarom verzoekster naar Rusland kan reizen, ondanks het attest dat het tegendeel stelt.

Beoordeling

17. Na te hebben verwezen naar verzoeksters stelling dat zij omwille van medische redenen niet kan reizen en naar de door verzoekster voorgelegde attesten van psychiater D. en dokter H., merkt de verwerende partij in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing op “dat betrokkene geen recente medische

attesten voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische toestand nog steeds actueel is, noch dat zij momenteel omwille van een medische toestand niet zou kunnen reizen”.

Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat deze motivering kant noch wal raakt, daar:

- de twee medische attesten niet stellen dat verzoeksters problemen tijdelijk van aard zouden zijn en slechts voor een beperkte periode zouden gelden;
- de vreemdeling niet verplicht is regelmatig een actueel geneeskundig getuigschrift in te dienen indien de behandeling van een aanvraag lang aansleept;
- de verwerende partij één jaar en zeven maand heeft gewacht om een beslissing te nemen en zij dan geen beslissing kan nemen zonder de aanvrager te contacteren om de actuele gegevens op te vragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat, “zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoeksters medische problematiek nog actueel is, verweerder tevens motiveert dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat verzoekster omwille van deze reden niet kan reizen” en dat verzoekster “voorbij[gaat] aan deze motivering en [...] het tegendeel dan ook niet aannemelijk [maakt].

18. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze kon oordelen dat verzoeksters kritiek niet was gericht tegen de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat uit de ingediende stukken niet blijkt dat verzoekster niet kan reizen, doch enkel tegen de vaststelling dat de ingediende stukken geen actueel karakter hebben.

Verzoeksters middel, waarin zij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar kritiek niet heeft beantwoord dat uit het attest van psychiater D. volgt dat zij niet naar Rusland kan reizen, kan bijgevolg niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

19. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Verzoekster werpt in een derde middel de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster citeert de punten 2.3.1 en 2.3.2 van het bestreden arrest betreffende de door haar ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en het antwoord daarop van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij merkt op dat het bestreden arrest het volgende vermeldt met betrekking tot de aangevoerde bijkomende elementen inzake verzoeksters afhankelijkheid van haar inwonende zoon:

- die zoon heeft een regelmatig inkomen, de verwerende partij neemt aan dat verzoekster geen inkomen heeft en verzoekster kreeg het voordeel van de kosteloze rechtspleging. Volgens het bestreden arrest stelt de verwerende partij terecht dat daaruit niet volgt dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar zoon;
- verzoekster heeft in het beroep tot nietigverklaring aangevoerd dat haar psychische en emotionele toestand, zoals blijkt uit de medische attesten, van aard is dat zij niet alleen kan leven, wat de reden is dat de jongste zoon bij haar leeft hoewel hij een partner en een kind heeft die enkele honderden meters verder wonen, en, zoals blijkt uit een van de medische attesten, verzoekster lijdt aan een depressie. Volgens het bestreden arrest stelt de verwerende partij terecht dat daaruit niet volgt dat verzoekster bij haar zoon inwoont vanwege haar psychologische problemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt nog dat verzoekster geen andere concrete elementen aanvoert waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden en dat het verzoekster toeviel in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM zoveel mogelijk informatie te verschaffen over haar gezinsleven.

Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met de eis dat een nauwkeurig onderzoek moet worden uitgevoerd en dat een *fair balance* moet worden gemaakt. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet vervuld en blijkt nergens uit dat een balans wordt gemaakt tussen de belangen van verzoekster en deze van de samenleving. Zo heeft de verwerende partij geen contact genomen met verzoekster over haar financiële situatie, noch met de psychiater en de arts over de weerslag van de inhoud van hun attesten op de emotionele en psychische afhankelijkheid van haar zoon.

Verzoekster besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het EVRM schendt door te aanvaarden dat deze bepaling niet is geschonden met de eis dat verzoekster haar verblijfsaanvraag bij het Belgische consulaat in Rusland moet indienen en door te aanvaarden dat de elementen inzake artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

21. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de verwerende partij de op het bestuur rustende onderzoeksplicht van artikel 8 van het EVRM niet betwist en niet aantoonde dat verzoeksters kritiek betreffende het in gebreke blijven daarvan onterecht is. Volgens verzoekster gaat het niet om een nieuw middel vermits zij dit al in haar annulatieberoep heeft aangevoerd. Verder vraagt verzoekster geen nieuwe feitelijke beoordeling aan de Raad van State.

Beoordeling

22. Wat de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM betreft, heeft verzoekster zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de vaststelling in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing dat de psychische en emotionele afhankelijkheid van haar jongste zoon niet bewezen is omdat verzoekster met haar oudste zoon naar Rusland kan gaan. Verzoekster heeft hiervoor verwezen naar haar eerste middel waarin zij aanvoerde dat de verwerende partij zich niet kan steunen op een definitieve beslissing en haar oudste zoon bovendien niet naar Rusland kan gaan. Verder heeft verzoekster zich als volgt gericht tegen de vaststelling dat haar financiële afhankelijkheid van haar jongste zoon niet bewezen is:

“Het wordt niet betwist dat de jongste zoon een inkomen heeft, wel wordt niet bewezen geacht dat verzoekster geen inkomen heeft. Dat is echter hoogst onwaarschijnlijk, omdat verzoekster sinds haar aankomst in België zovele jaren geleden nooit gewerkt heeft. Daarvoor is geen enkele aanwijzing in het uitvoerig administratief dossier. De documenten meegedeeld om de pro Deo te verkrijgen tonen de onvermogenheid van verzoekster overigens aan. Ze mag overigens niet werken bij gebrek aan een verblijfsvergunning. Verweerder heeft een onderzoeksplicht: het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken. Het komt verweerder toe een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de *fair balance* te maken (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; 23 mei 2017, nr. 12.438 (c); 30 mei 2017, nr. 238.349; EHRM 7 december 2021, Savran/Denemarken, §§ 196 e.v.). Terwijl het op het eerste zicht logisch is te denken dat verzoekster geen eigen inkomen heeft moest verweerder, indien deze daaraan twijfelde, zijn onderzoeksplicht vervullen, wat hij niet gedaan heeft, waardoor artikel 8 EVRM geschonden wordt;”

In het bestreden arrest wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM betreft in het algemeen op de vereiste “van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds” en merkt hij op dat de staten “bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge [beschikken]”. Hij vervolgt dat “[u]it de rechtspraak van het EHRM volgt dat de

relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond“. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder concreet:

“De Raad ziet echter niet in hoe uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekster eigen inkomsten heeft. Met betrekking tot de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon wordt er gemotiveerd dat uit de loonfiches van verzoeksters zoon niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid. Verzoekster legt geen andere stukken neer waaruit deze financiële afhankelijkheid kan blijken. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat het loutere feit dat verzoeksters zoon een inkomen heeft onvoldoende is om een dergelijk financiële band aannemelijk te maken.

Waar verzoekster aanvoert dat haar zoon bij haar inwoont omwille van haar psychologische problemen, legt zij in dit verband echter geen begin van bewijs neer. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekster haar betoog niet aannemelijk maakt.

Verzoekster is het duidelijk niet eens met de motieven van de bestreden beslissing.

Doch door louter het tegendeel te betogen maakt zij niet aannemelijk dat verweerders motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die eigen zijn aan de zaak. Verzoekster legt geen andere concrete elementen voor waarmee rekening gehouden diende te worden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Het komt verzoekster echter toe om in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM zo veel mogelijk informatie te verschaffen met betrekking tot haar gezinsleven.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van deze problematiek, wordt er in de bestreden beslissing hieromtrent herhaald dat verzoeksters oudste zoon haar kan begeleiden naar hun land van herkomst. Verzoekster herhaalt dat haar oudste zoon niet kan terugkeren naar Rusland omdat hij aldaar mogelijks opgeroepen zal worden om deel te nemen in de oorlog. Daarenboven kan er volgens verzoekster niet verwezen worden naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van hem werd afgeleverd. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Hier werd vastgesteld dat verzoekster geen concrete elementen voorlegt waaruit afgeleid kan worden dat haar zoon in zijn specifieke situatie ook effectief opgeroepen zal worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan begeleiden naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving.”

23. De door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging aan de hand van de *fair balance*-toets, waarvan de partijen niet betwisten dat ze te dezen van toepassing is, dient te gebeuren op grond van de voorhanden zijnde concrete elementen. Het betreft *in casu* enerzijds verzoeksters voorgehouden financiële afhankelijkheid waardoor zij niet zou kunnen alleen leven en anderzijds verzoeksters psychische en emotionele afhankelijkheid. Verzoekster voert niet aan dat andere elementen ten onrechte buiten beschouwing zijn gelaten.

Met de overweging dat verzoekster volgens de eerste aanvankelijk bestreden beslissing enkel loonfiches van haar jongste zoon voorlegt waaruit geen financiële afhankelijkheid blijkt en dat verzoekster geen andere stukken voorlegt, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 8 van het EVRM oordelen “het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig [is] om te oordelen dat het loutere feit dat verzoeksters zoon een inkomen heeft onvoldoende is om een dergelijk financiële band aannemelijk te maken”. Verzoekster betwist immers niet dat zich geen andere gegevens in het dossier bevinden, behalve dat haar “pro deo” zou zijn toegekend. Deze laatste bewering mist echter feitelijke grondslag nu uit het bestreden arrest het tegendeel blijkt.

Met de overweging dat verzoekster haar betoog niet aannemelijk maakt en geen begin van bewijs bijbrengt dat haar jongste zoon bij haar zou inwonen om psychologische redenen, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op verzoeksters voorgehouden psychische afhankelijkheid van haar jongste zoon.

Met de overweging dat in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters oudste zoon haar kan begeleiden naar hun land van herkomst, beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door de verwerende partij gevoerde onderzoek naar verzoeksters voorgehouden psychische en emotionele afhankelijkheid ook in hoofde van haar oudste zoon, waardoor zij naar eigen zeggen niet zonder begeleiding zou kunnen terugkeren

naar Rusland. Bij zijn beoordeling gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op het voorgehouden risico voor die zoon om in Rusland onder de wapens te worden geroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar zijn beoordeling van verzoeksters eerste middel betreffende het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf in hoofde van verzoeksters oudste zoon niet definitief was bij het nemen van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeksters kritiek tegen die beoordeling is verworpen bij de beoordeling van haar eerste cassatiemiddel *supra*. Verzoekster voert geen andere elementen aan die ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten. Bijgevolg kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 8 van het EVRM oordelen “dat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig [is] om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan begeleiden naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving”.

24. Verzoekster steunt de voorgehouden schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel op de voorgaande, ongegrond bevonden kritiek, zodat het middel ook in die mate ongegrond is.

25. In de mate dat verzoekster de juistheid van de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing bekritiseert, vraagt zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

26. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie maart tweeduizend vijftientig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams